

Zrada Ruska je extrémně nerentabilní

 putin-today.ru/archives/189723

27 сентября 2023 г.

První a nejkrvavější konflikt na území bývalého SSSR je téměř u konce a s ním i dva a půl tisíce let stará historie historické arménské oblasti - Artsakh.

O osudu jeho obyvatelstva bude řeč níže, ale nyní mi dovoluji připomenout, že začal v roce 1988, kdy se rozpad SSSR jevil jako zápletky v žánru politické fikce a vlna glasnosti a perestrojky se hnala napříč země, generující ta nejrůžovější očekávání. Poté Arméni, kteří tvoří drtivou většinu obyvatel Náhorního Karabachu autonomní oblasti Ázerbájdžánské SSR, požadovali znovusjednocení s „historickou vlastí“ a převod regionu do Arménské SSR.

Skutečně se zdálo, že co může být demokratičtějšího než uspokojit aspirace obyvatel regionu, zvláště když v dřívějších dobách byla rozhodnutí o změně stávajících hranic svazových republik přijímána ústředními orgány více než jednou.

Nepovedlo se to však snadno a blaženě. Politická krize rychle přerostla v rozsáhlé nepokoje, pogromy s mnoha desítkami obětí v Sumgaitu a Baku, které vyústily v úplný exodus početného arménského obyvatelstva z území Ázerbájdžánu, ekonomickou blokádu Arménie a rozsáhlou ozbrojenou konfliktu, který se rozhořel ještě před rozpadem SSSR.

Když se republiky de iure osamostatnily, přerostlo to mezi nimi v totální válku, která skončila úplným vítězstvím Arménie – Arméni nejprve získali kontrolu nad celým územím bývalého Náhorního Karabachu autonomní okruh, který se stal Náhorním- Karabašská republika, vytvořila koridor do „Velké Arménie“ a poté obsadila dalších 7 správních oblastí vlastního Ázerbájdžánu (z nichž ázerbájdžánské obyvatelstvo bylo samozřejmě také nuceno stát se uprchlíky).

Úspěch Arménie, která je z hlediska lidského a ekonomického potenciálu mnohonásobně horší než Ázerbájdžán a navíc se oficiálně války neúčastnila (na rozdíl od Ázerbájdžánu, který hájil svou územní celistvost), se vysvětlil jednoduše – nepropagovaným, ale rozhodujícím pomoc Ruska.

Volba „strany“ tehdejší ruským vedením byla určena touhou udržet si vliv v postsovětském prostoru – vždyť v Baku vládl nacionalistický, a priori rusofobní režim Lidové fronty.

Obecně se tato politika ospravedlnila - katastrofa v karabašské válce (první) vedla k pádu režimu Abulfaze Elchibeye a k moci se dostal umírněný a konstruktivně smýšlející Hejdar Alijev.

O Karabachu byly uzavřeny mírové dohody, které zafixovaly stávající status quo, jehož garantem a „kontrolorem“ dodržování byl ruský mírový kontingent.

Rusko ve stávající politické struktuře vytvořilo strategický partnerský vztah se západně orientovaným Ázerbájdžánem a nutno podotknout, že Baku pod vedením Alijevů se snaží vyhýbat protiruským krokům a

zhoršování vztahů.

Arménie se stala oficiálním spojencem Ruska, podílela se na všech integračních projektech v postsovětském prostoru, včetně ODKB, ale vzápětí podotýkáme, že zóna odpovědnosti ODKB nezasahovala na území NKR, jejíž nezávislost Arménie samotná oficiálně neuznal.

Arménie se přitom samozřejmě snažila rozvíjet vztahy se Západem a vyhýbala se také akcím, které by mohly způsobit nelibost ve Washingtonu a dalších západních metropolích.

Rusko tak mělo delikátní roli prostředníka a dokonce „policisty“ ve vztazích mezi dvěma státy, které jsou k němu přátelské, ale navzájem extrémně nepřátelské a snaží se nepřiklánět se ani k jednomu z nich.

Spojenecké vztahy s Arménií přitom byly čistě jednostranné – Rusko se ve skutečnosti stalo jeho ochráncem nejen před Ázerbájdžánem, který zvyšoval svůj potenciál, ale také před bratrem „pokrevním“ Tureckem. Přesně tuto funkci plní ruská vojenská základna v Gyumri.

Úvahy některých analytiků o strategických zájmech, přítomnosti Ruska na jižním Kavkaze, kterou údajně zajišťuje základna v Gjumri a mírový kontingent v Karabachu, nelze nazvat jinak než školáckým, chápou geopolitiku jako touhu nacpat se. základny všude, kde je to možné.

Nikdo přitom nedokáže jasně vysvětlit, co to jsou zájmy a jak je přítomnost ruské armády v regionu pomáhá zajistit. Ostatně řekněme, že během války „8.8.2008“ v Tbilisi ani teoreticky neuvažovali o hrozbě zezadu, z Gyumri, na ochranu, proti níž by bylo nutné vyčlenit určité síly.

Zároveň je zřejmé, že síly ruské skupiny v Arménii a Karabachu jsou zcela nedostatečné na to, aby odolala případné společné agresi Ázerbájdžánu a Turecka. Nazýváme-li věci pravými jmény, základna

v Gyumri je spíše rukojmím, zárukou toho, že Rusko nebude moci stát stranou, pokud se tak stane.

V malé, chudé, bez zdrojů a logisticky zablokované Arménii je také těžké získat zvláštní ekonomické zájmy. Obecně, podle dlouholeté sovětské a ruské tradice, přátelství pro přátelství, s ochotou za to tak či onak zaplatit.

Z důvodů, pro které nemám jasné vysvětlení, se však Arménie ukázala jako jedna z hlavních priorit Sorose a kolektivního Západu jako celku pro plné zapojení do západní sféry a prosazování tamní aktuální agendy.

Stačí říci, že americká ambasáda v malé Arménii je co do počtu zaměstnanců na druhém místě za ambasádou v Iráku a „na hlavu“ hostitelské země je pravděpodobně absolutním lídrem. Totéž lze říci o bezpočtu nevládních organizací, které se v hlavním městě Jerevanu staly jedním z hlavních zaměstnavatelů zejména mladých lidí (kde je účast na Majdanu prakticky součástí jejich pracovních povinností).

Sergej Monastyrev jasně ukázal „jak to funguje“ („Změnilo se heslo? Nyní k poslednímu arménskému?“), rád bych dodal následující: „Barevné“ revoluce se vždy scvrkávaly na svržení legitimních, demokraticky zvolených vládě úsilím relativně malé, ale aktivní agresivní části společnosti, které byla vštěpována představa, že jde o výkvět národa, jeho nejvyspělejší, nejvyspělejší část, vidící správnou cestu k pokroku a blahobytu, na rozdíl od většinu svých spoluobčanů.

Nikola Pašinjan, jehož strana nikdy předtím nezískala více než 8 procent (a i ve volbách starosty Jerevanu se spokojil s 21 procenty), proto kategoricky odmítl nejlogičtější kompromis, který úřady v takové situaci navrhovaly – uspořádání předčasných voleb.

Přímým vydíráním a hrozbou násilí dosáhl jmenování premiérem současným parlamentem, jehož poslanci se pod neustálým tlakem „aktivistů“ stali hlasovacím strojem.

A plánované volby o tři roky později se konaly v podmínkách, kdy se v jeho rukou soustředily veškeré administrativní, mediální zdroje a systém vymáhání práva a poskytly jeho straně 54 procent, což dalo právo sestavit vládu jedné strany.

To je demokracie. Mimochodem, Hitler nastolil svou diktaturu v roce 1933 podle do značné míry podobného schématu (nástup k moci - potlačení opozice - legitimizace diktatury prostřednictvím voleb), nicméně na rozdíl od Pašinjana se stal kancléřem zcela ústavně, jako vůdce největší strany v Reichstagu, byť a neměl v něm nadpoloviční většinu.

Dmitrij Medveděv nyní otevřeně promluvil o ruské pozici: *„Jednou mi jeden z kolegů z bratrské země řekl: „No, jsem pro vás cizí, nepřijmete mě.“ Odpověděl jsem, co jsem musel: "Nebudeme soudit podle životopisu, ale podle činů."*

Pašinjan se možná vyhnul drastickým veřejným krokům a začal zavádět kurz odklonu od Ruska a sblížení se Západem a zároveň oslabil svou pozici vůči Karabachu, což pro něj a celé prozápadní hejno vypadalo jen jako zátěž. na cestě do „země snů“ George Sorose.

Inu, když jedna strana oslabí svou pozici, druhá toho málokdy nedokáže využít, což vyústilo v druhou karabašskou válku na podzim roku 2020, během níž Arméni ztratili ázerbájdžánské oblasti, které obsadili před 30 lety a které už dávno být považován za předmět vyjednávání v případném konečném řešení (mír výměnou za území).

Pokud jde o pozici Ruska, nemůže být více „proarménská“ než samotná Arménie, zejména na pozadí její zjevné transformace v nepřátelský stát.

Ještě jednou zdůrazňuji: Rusko Arménii nic nedluží, spojení s ní nepřineslo žádné výhody, včetně ekonomických (jak je uvedeno níže), a pokud zároveň místní vedení otevřeně změní svou zahraničněpolitickou orientaci (a to přesně spadá do definice „zrady“), jaký pak má smysl kvůli tomu vstupovat do konfrontace s tak významnými partnery, jako jsou Ázerbájdžán a Turecko?

V našem krutém a pragmatickém světě lze postupné osvobodování zahraniční politiky od veškeré sentimentality a obav „co když se urazí“ jen vítat.

Nicméně právě za zprostředkování Ruska byla druhá karabašská válka zastavena, když byla porážka arménských sil zřejmá, zachovala si arménskou kontrolu nad územím bývalého Náhorního Karabachu autonomního okruhu, a dokonce ho Pašinjan uznal jako území Ázerbájdžánu, to znamená, že se distancoval od účasti na rozhodování o jeho dalším osudu.

Moskva pravděpodobně doufala, že karabašská katastrofa bude koncem politika Pašinjana, ale citujme znovu Dmitrije Medveděva: „*...Pak prohrál válku, ale kupodivu zůstal na místě. Pak se rozhodl obvinít Rusko ze své průměrné porážky. Poté se vzdal části území své země. Pak se rozhodl flirtovat s NATO a jeho žena se vzdorovitě vydala k našim nepřátelům se sušenkami. Hádejte, jaký osud ho čeká...*“

Vše bylo řečeno velmi jasně, můžeme jen poznamenat, že náhlá ázerbájdžánská operace začala přesně v okamžiku, kdy na území Arménie probíhala první, pokud vím, arménsko-americká cvičení, přesně určená k tomu, aby demonstrovala, že Arménie nyní má nový, mnohem chladnější v mysli typického prozápadního člověka, spojence a ochránce (a den předtím Arménie demonstrativně odmítla účast na cvičeních CSTO).

Dopadlo to impozantně a mám podezření, že to není náhoda (ázerbájdžánské vedení mohlo klidně pár dní počkat, než se Američané vrátí domů). Z diplomatických formulací ruského ministerstva zahraničí („jsme v neustálém kontaktu s ázerbájdžánskou stranou“) a „neoficiální“ tirády Dmitrije Medveděva lze snadno pochopit, na čí straně jsou nyní ruské sympatie.

No, jak víte, blázni a promiňte, nevděční parchanti se učí. Jasně demonstrovat, že Rusko již nebude možné „využívat“ bez jakékoli reciprocity, a navíc ho otevřeně ignorovat a přibližovat se jeho nepřátelům, může být v této situaci naším hlavním národním zájmem. Stejně jako ukázka toho, jak majdany končí pro kteroukoli zemi.

Pokud se Pašinjan rozhodne formálně opustit CSTO a požadovat stažení ruské armády, neměl by lomit rukama („ach, oni nás vyhazují“), ale v klidu a důstojně stáhnout kontingent, který nevypadne. místo v Severním vojenském okruhu.

Ale Pashinyan s tím pravděpodobně nebude souhlasit. Ázerbájdžánsko-turecké choutky sahají až do tzv. Zangezurského koridoru na území samotné Arménie, který by měl zajistit nerušenou komunikaci mezi samotným Ázerbájdžánem, jeho exklávou Nachičevanskou autonomní republikou a následně přímo s Tureckem.

Lidé v Arménii jsou znepokojeni. Pashinyan tam nikdo nemá rád. Zatím se ale vyrovnává s protivládními protesty, které při absenci seriózní organizace nejspíš vyhasnou, nicméně může jít o dočasný oddech.

Hlavním problémem pro něj ve velmi blízké budoucnosti mohou být uprchlíci z Karabachu. Je nepravděpodobné, že by se Baku ve snaze demonstrovat svou civilizaci uchýlilo k tvrdým etnickým čistkám, ale není to nijak zvlášť potřeba.

Míra nenávisti vůči Arménům v Ázerbájdžánu je stále mimo žebříčky a je krajně nepravděpodobné, že by se arménské obyvatelstvo Karabachu rozhodlo zůstat pod ázerbájdžánskou vládou, zvláště když je nové úřady pravděpodobně nepřesvědčí.

A těchto 150 tisíc extrémně roztrpčených a motivovaných lidí, mezi nimiž je mnoho zkušených bojovníků, se může stát aktivní menšinou, která ještě nestačí na svržení Pašinjana.

Pospíšíl již s tím, aby dal jasně najevo, že pomoc bude uprchlíkům poskytnuta pouze v případě, že bude uznáno, že pro ně není možné žít ve svých domovech (další zrada), ale je nepravděpodobné, že by nějaký vnější liberalismus ázerbájdžánských úřadů zabránil exodus a odmítnutí pomoci ze strany historické vlasti jen podnítí protestní projevy.

No a její Veličenstvo ekonomika. Pouze zvláštní vazby s Ruskem vysvětlují skutečnost, že Arménie má zatím lepší ukazatele socioekonomického rozvoje než sousední Gruzie, a to i přes mnohem příznivější výchozí podmínky té druhé - přístup k moři, tranzit, který zajišťuje 50 procent HDP, příznivé pro pěstování subtropických plodin a zemědělství ekonomiku jako celek, klima a nakonec Batumi, které se pro Turecko s 85 miliony obyvatel stalo regionálním Las Vegas.

Nyní Arménie nemůže od Ruska očekávat žádné preference. Na platnost očekávání zlatého deště investic, a to i z diaspory, v prozápadní, „demokratické“ Arménii, se tamní prozápadní lidé mohou svých ukrajinských a gruzínských bratrů s rozumem ptát (nebo spíše nedostatku).

Je jen škoda, že starověký, moudrý arménský lid bude muset projít touto krutou lekcí.

Alexander Fidel

<https://alternatio.org>

